

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci

žalobkyně **S. D.**, nar. ..., evidenční číslo ...
státní příslušnost Turecká republika
hlášena k pobytu na adrese Pobytové středisko MV ČR, Rudé armády
1000, 517 41 Kostelec nad Orlicí
zastoupena JUDr. Ing. Jiřím Špeldou, advokátem
se sídlem Šafaříkova 666/9, 500 02 Hradec Králové

proti
žalovanému **Ministerstvo vnitra ČR,**
se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2016, č.j.: OAM-398/ZA-
ZA11-ZA17-2016, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

- 1. Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobkyni udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“).

II. Obsah žaloby

source not found.

2. Toto rozhodnutí napadla žalobkyně v celém rozsahu včas podanou žalobou, v níž namítala, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí, spočívá na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, když skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spise a trpí i jinými vadami zákonnosti.
3. První část žalobních námitek směřuje proti nesprávně určené příslušnosti České republiky k posouzení žalobkyní podané žádosti o mezinárodní ochranu ve smyslu nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, (dále také jen nařízení „Dublin III“). Pokud by ČR nebyla k posouzení podané žádosti příslušná, měl žalovaný řízení o podané žádosti coby nepřípustné zastavit podle § 10a písm. b) ve spojení s § 25 písm. i) zákona o azylu. Uvedené povinnosti žalovaný dle názoru žalobkyně nedostál. Z napadeného rozhodnutí totiž není vůbec zřejmé, na základě jakého ustanovení nařízení Dublin III a zákona o azylu a jakých rozhodných skutečností žalovaný shledal svou věcnou příslušnost k posouzení její žádosti o mezinárodní ochranu. Poukázala na článek 29 odst. 4 nařízení Dublin III, podle něhož v případě chybného přemístění přijme členský stát, který přemístění provedl, tuto osobu bezodkladně zpět.
4. V druhé části žalobních námitek žalobkyně nesouhlasí s hodnocením zjištěného skutkového stavu při vlastním posouzení jí podané žádosti. Setrvala na stanovisku, že v případě jejího návratu do Turecka by jí hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy v podobě mučení či jiného nelidského či ponižujícího zacházení, jakož i vážného ohrožení jejího života a její lidské důstojnosti, a to v souvislosti s jejím odmítáním obvyklých tureckých zvyklostí, v daném případě respektování požadavku rodiny (jejího strýce) stran její svatby s výrazně starším nápadníkem a v souvislosti s pronásledováním její osoby ze strany jejího expřítele (a to i z náboženských důvodů). Uvedla, že nerespektování tureckých zvyklostí stran výběru manžela s ohledem na vývoj v turecké společnosti směřující ke stále větší islamizaci a rozluce s „kemalovským“ sekularismem prakticky vylučuje, že by se jí mohlo ze strany tureckých orgánů dostat účinné ochrany, jak ostatně, byť obecně připouští i žalovaný citovaná zpráva britského ministerstva vnitra „Turecko, základní informace, akteři vnitřního přesídlení“ z února 2016. Dle jejího názoru nelze akceptovat žalovaný učiněný závěr na straně 4 napadeného rozhodnutí, nelze totiž po ní rozumně požadovat, aby žila u strýce, který ji nutí, aby se provdala. Navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel důvodnost žaloby. Uvedl, že žalobní námítky jsou pouze v rovině obecného nesouhlasu s rozhodnutím, nelze proto tvrdit, že by žalovaný provedené dokazování bylo nedostatečné a skutková podstata, ze které správní orgán vycházel, neměla oporu ve spise. Přesto je žalovaný přesvědčen, že dokazování bylo podrobné a že se zabýval všemi tvrzeními žalobkyně a pečlivě a podrobně se s nimi vypořádal při posuzování možnosti udělit jí azyl podle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu (odkázal na strany 3 a 4 napadeného rozhodnutí).

source not found.

Srozumitelně vysvětlil, proč obavy popsané žalobkyní se soukromými osobami (které jí vyhrožovaly, či nutily k chování, které je v rozporu s její vůlí) není možné považovat za pronásledování státními strukturami, či za pronásledování činěné za skryté podpory státních orgánů její vlasti. Rovněž vysvětlil, že ženy v Turecku mají rovnocenná práva jako muži a že žalobkyně měla popsané problémy se soukromými osobami řešit prostřednictvím policie. Upozornil v této souvislosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č.j. 6 Azs 8/2003 o nutnosti učinit nezbytné kroky k využití všech prostředků právního řádu své země původu k poskytnutí ochrany. Správní orgán se řádně vypořádal i s tvrzením žalobkyně o hrozbě vážné újmy při posuzování možnosti udělit jí doplňkovou ochranu podle ustanovení § 14a zákona o azylu, a to na stranách 5 až 7 napadeného rozhodnutí, na které plně odkázal.

6. K žalobní argumentaci ohledně nezdůvodnění věcné příslušnosti České republiky k posouzení žalobkyní podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany odkázal na ustanovení § 2 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, podle kterého se rozumí žadatelem o udělení mezinárodní ochrany mj. cizinec, který podal v České republice žádost o udělení mezinárodní ochrany, o níž dosud nebylo pravomocně rozhodnuto, přitom postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany má i cizinec, který požádal o udělení mezinárodní ochrany v jiném státě, který je vázán přímo použitelným předpisem Evropské unie, tj. nařízením Dublin III (kterým se ve věcech mezinárodní ochrany řídí i Švýcarsko), a Česká republika jej převzala na své území za účelem posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V daném případě k převzetí žalobkyně Českou republikou (dále také jen „ČR“) došlo na základě Předávacího protokolu cizince ze dne 22. 4. 2016, který je součástí spisu. Namítl, že pokud žalobkyně brojí proti svému předání do České republiky k posouzení její žádosti o mezinárodní ochranu, měla tak učinit formou opravného prostředku proti rozhodnutí, kterým byla stanovena příslušnost České republiky k projednání její žádost o mezinárodní ochranu, tj. měla u švýcarského soudu podat žalobu proti rozhodnutí švýcarského správního orgánu. Navíc žalobkyně v průběhu správního řízení vedeného v České republice žádnou takovou námitku nevznesla a poprvé ji uplatnila až v žalobě v souvislosti s negativním rozhodnutím o její žádosti. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Replika žalobkyně

7. Žalobkyně v replice na vyjádření žalovaného ve vztahu k první části jejich žalobních námitek uvedla, že žalovaný zřejmě nepochopil její žalobní argumentaci. Uvedla, že rozhodnutí napadá pro vadnost jeho odůvodnění, v němž postrádá řádné a přezkoumatelné odůvodnění, na základě jakých ustanovení a skutečností je žalovaný příslušný k věcnému posouzení její žádosti o mezinárodní ochranu. Samotné konstatování v napadeném rozhodnutí, že „do ČR docestovala dne 22. 4. 2016 ze Švýcarska v rámci tzv. dublinského řízení“, dle jejího názoru požadavek na řádnost a přezkoumatelnost rozhodně nesplňuje. Podpůrně odkázala na článek 29 odst. 3 nařízení Dublin III, z něhož je patrné, že i po provedení přemístění je možné přijmout žadatele zpět a že i přemístění může a má být předmětem přezkumu. Obdobně pak přijetí a převzetí žadatele o mezinárodní ochranu předpokládá možnost soudní kontroly v ustanovení čl. 26 odst. 1 a 2 cit. nařízení. Taková kontrola je účinně možná jen tehdy, lze-li opravným prostředkem napadené rozhodnutí přezkoumat, tj. jsou-li v něm dostatečně určité uvedeny skutkové a právní důvody, pro které k přemístění (přijetí či

source not found.

převzetí) příslušným orgánem členského státu došlo či naopak nedošlo. Tak tomu však dle žalobkyně v posuzovaném případě nebylo a není. Uvedený nedostatek není v jejím případě pouze formální, když i z napadeného rozhodnutí vyplývá její významný vztah k území Švýcarské konfederace, kde dlouhou dobu pobývala a žije tam její nejbližší příbuzní.

8. Ke druhé části žalobních námitek uvedla, že i nadále trvá na tom, že ve své vlasti by mohla být vystavena nelidskému a ponižujícímu zacházení. Zážitky z vlasti a obavy z návratu se projevily i na jejím psychickém stavu, což dokládá třemi přiloženými zprávami Mgr. P. U. z Centra pro psychologické poradenství a diagnostiku, Žamberk (ze dne 4. 8. 2016, 21. 10. 2016 a 9. 11. 2016). Setrvala na zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

9. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů, projednal žalobu při jednání za účasti tlumočnicka jazyka tureckého.
10. V přezkumném řízení soud ze správního spisu ověřil následující rozhodné skutečnosti.
11. Dne 22. 4. 2016 žalobkyně podala žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 26. 4. 2016 poskytla údaje k podané žádosti a současně s ní byl proveden pohovor k důvodům podané žádosti. Uvedla, že je kurdské národnosti, svobodná, bezdětná, není a nikdy nebyla členkou žádné politické strany, hnutí nebo organizace. Její otec, bratr i matka, která již nežije, byli členy kurdské politické strany HADEP. Uvedla, že její otec byl v minulosti souzen za to, že bojoval za práva Kurdů. Po potížích s policií se rozhodl emigrovat za svým starším bratrem do Švýcarska, který je novinář. Otec získal ve Švýcarsku azyl.
12. Žalobkyně vlast opustila dne 25. 4. 2015 letecky z Istanbulu do Vídně, pokračovala vlakem do Švýcarska, kde požádala o mezinárodní ochranu. V rámci tzv. dublinského řízení byla dne 22. 4. 2016 přemístěna do ČR, neboť z vlasti vycestovala na české vízum. Ke svému životu uvedla, že do svých 12 let žila v Turecku. Po úmrtí své matky (...) odjela za svým otcem do Švýcarska, kde žila do roku 2005. V uvedeném roce se vrátila zpátky do Turecka ke své babičce a ve vlasti zůstala až do svého odjezdu dne 25. 4. 2015. Žila s babičkou a studovala. V té době ji začal její strýc (bratr jejího otce) sexuálně obtěžovat pod pohrůžkou zabití, pokud o tom někomu řekne. To trvalo od roku 2008 do roku 2014. Východisko z uvedené situace viděla v možnosti se provdat. Někdy během roku 2013 se seznámila v knihovně s jedním mužem, jejich vztah trval asi sedm měsíců. Postupem času vyšlo najevo, že je příslušníkem tzv. Islámského státu, je ženatý a má dvě děti. Chtěla vztah ukončit, ale dotyčný jí začal vyhrožovat smrtí a únosem. Telefonicky se poradila se svým otcem a přestěhovala se ke svému druhému strýci. Ten jí však sdělil, že ji dále nemůže živit, neboť sám má pět dětí, oznámil jí, že ji provdá. Vybral jí za manžela starého 80 letého muže. Nemohla proti tomu protestovat, protože jejich kultura to neumožňuje. Opětovně zavolala otci do Švýcarska s žádostí o pomoc. Otec jí navrhl, aby za ním přijela a vyhnula se tak nucenému sňatku. Spolu se svou švýcarskou manželkou jí dvakrát přes Ankaru poslali švýcarské vízum, ale nebylo jí uděleno. Na radu kamarádky si prostřednictvím cestovní kanceláře zařídila české turistické vízum a bezproblémově odcestovala do Švýcarska, kde požádala o

source not found.

mezinárodní ochranu. Dále uvedla, že babička již nežije. Ve Švýcarsku kromě otce žijí i její tři bratři. V případě sexuálního obtěžování nevyhledala pomoc žádných orgánů země svého původu, nevyužila ani žádná azylová střediska pro ženy, ta jsou jen pro turecké ženy, ona je Kurdka a nemá stejná práva, nebyla by v bezpečí. Na policii se neobrátila, od svých 12 let, kdy byla svědkem policejního obtěžování její rodiny, se policie bojí. K důvodům své žádosti o mezinárodní ochranu v ČR uvedla, že se nechce vrátit zpět do Turecka, kde byla sexuálně obtěžována svým strýcem, bylo jí vyhrožováno ze strany bývalého partnera a ze strany druhého strýce byla nucena k nechtěnému sňatku. Svůj zdravotní stav označila za dobrý. Ke své žádosti doložila svůj občanský průkaz, kopii svého školního diplomu, kopii výpovědi jejího bratra pro organizaci lidských práv z roku 1999, kopii potvrzení o členství její matky ve straně HADEP, kopii rozhodnutí ve věci jejího otce a dalších osob za politické aktivity.

13. Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv v Turecké republice. Při posouzení žádosti žalobkyně žalovaný konkrétně vycházel z Výroční zprávy organizace Freedom House 2016 – Turecko z 27. 1. 2016, Zprávy MV Velká Británie – Turecko, základní informace, aktéři vnitřního přesídlení, z února 2016, Informace MZV ČR č.j. 103514/2016-LPTP ze dne 6. 6. 2016, Zprávy Amnesty International, Tresty smrti ze dne 3. 5. 2016. Žalovaný vzal na vědomí žalobkyní předložené listiny (viz výše). Žalobkyně se s uvedenými podklady pro rozhodnutí seznámila, žádné námítky proti zdrojům podkladů a způsobu jejich získání nevznesla, doplnění podkladů nenavrhl.
14. Při jednání zástupci účastníků odkázali na svá písemná podání, jejichž podstatné závěry zopakovali a setrvali na svých návrzích. Soud k důkazu konstatoval k žalobě doložené zprávy o poskytnutí psychologické služby žalobkyni ze dne 4. 8. 2016, 21. 10. 2016 a 9. 11. 2016 (Psychologické poradenství a diagnostika Žamberk, Mgr. P. U.). Dále k důkazu konstatoval obsah pověřenou zástupkyní žalovaného při jednání předloženého tzv. „dublinkého spisu“.
15. Zástupce žalobkyně k citovaným důkazům upozornil, že v dublinkém spisu je na čl. 27-29 založeno poučení o dublinkém řízení pro žadatele v českém a tureckém jazyce (tj. poučení o aplikaci nařízení „Dublin III“), které není žalobkyní podepsáno. Namítl, že v uvedeném řízení nedošlo k řádnému poučení žalobkyně, ač k tomu byl správní orgán povinen. Nelze tedy vycházet ze závěrů učiněných žalovaným o řádné příslušnosti ČR k meritornímu projednání žádosti žalobkyně.
16. Pověřená pracovnice žalovaného připustila, že poučení není žalobkyní podepsáno, což jistě pochybením je, avšak automaticky to neznamená, že by Česká republika nebyla příslušná k posouzení žalobkyní podané žádosti o mezinárodní ochranu. Je nepochybné, že ČR žalobkyni převzala v souladu s nařízením Dublin III. Odkázala v tomto směru na písemné vyjádření k žalobě. Zopakovala, že uvedené námítky měla žalobkyně vznést ve Švýcarsku a tam se případně proti svému přemístění bránit. Upozornila, že důkazní břemeno k prokázání tvrzení o nepřislušnosti ČR k projednání uvedené žádosti leží na žalobkyni. Tato v důsledku daného poučení jednala, podala v ČR žádost o mezinárodní ochranu a v průběhu správního řízení žádnou námitku ohledně nepřislušnosti ČR k projednání její žádosti nevznesla, poprvé ji uplatnila až v žalobě.

source not found.

17. Soud vyzval žalobkyni k vyjádření, jaké řízení proběhlo ve Švýcarsku, kde požádala o mezinárodní ochranu, zda bylo vydáno nějaké rozhodnutí švýcarského správního orgánu o tom, že Švýcarsko není příslušné k projednání její žádosti s tím, že o její žádosti bude rozhodovat Česká republika, zda případně využila ve Švýcarsku opravný prostředek proti takovému rozhodnutí a zda v takovém případě rozhodoval o tomto opravném prostředku švýcarský soud, nebo jiný státní orgán.
18. Žalobkyně uvedla, že z vlasti vycestovala na české vízum. Ve Švýcarsku požádala o mezinárodní ochranu, ale z důvodu dublinské úmluvy musela ze Švýcarska odcestovat do ČR. Uvedla, že její švýcarský právní zástupce jí sdělil, že rozhodnutí o jejím přemístění bylo vydáno, bylo to někdy v roce 2016, měsíc si nepamatuje. Uvedené rozhodnutí nikdy neviděla a právní zástupce jí sdělil, že se proti němu nemůže odvolat, protože ČR ji již přijala. Dobrovolně se uvedenému rozhodnutí podřídila a legálně přicestovala do ČR. Doplnila, že pokud by si mohla vybrat, volila by možnost zůstat se svou rodinou ve Švýcarsku. Nyní je Česká republika zemí, která může o její žádosti o mezinárodní ochranu rozhodnout.
19. K výslovnému dotazu soudu žalobkyně uvedla, že není proti tomu, aby o její žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 22. 4. 2016 rozhodla Česká republika.
20. Žalobkyně dále k dotazům soudu, svého právního zástupce a pověřené pracovnice žalované popsala svůj azylový příběh a obavy z pronásledování jako v průběhu správního řízení. Na tureckou policii se s žádostí o pomoc neobrátila z důvodu své negativní zkušenosti s policií z dětství, kdy jí bylo 12 let a policie k nim domu několikrát vtrhla z důvodů politických aktivit jejího otce. K dotazu, proč se tedy v roce 2005 do Turecka vracela, uvedla, že tehdy byla dítě, resp. měla uvažování malého dítěte. S dnešním rozumem by jednala jinak. O možnosti žádat o azyl v roce 2000 ve Švýcarsku z důvodu sloučení s rodinou (otcem), nevěděla. Ve Švýcarsku tehdy pobývala z titulu návštěvy u rodiny, neví přesně o jaký pobytový status se jednalo. K dotazu, jaká je její cílová země uvedla, že je to země, kde je její rodina, ale pokud to není možné, zůstane zde, návrat do Turecka vyloučila.
21. Soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu i s důkazy provedenými v řízení před správním orgánem (§ 77 odst. 2 s. ř. s.) a po provedeném dokazování v návaznosti na příslušná zákonná ustanovení dospěl k závěru, že žaloba n e n í d ů v o d n á.
22. Krajský soud se předně zabýval žalobními námitkami směřujícími proti absenci zdůvodnění věcné příslušnosti České republiky k posouzení žalobkyní podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany v napadeném rozhodnutí.
23. K námitce zástupce žalobkyně, že dublinský spis obsahuje žalobkyní nepodepsané poučení o dublinském řízení, soud pro úplnost konstatuje, že v dublinském spisu je skutečně na čl. 28 toliko nepodepsané poučení, jak vyšlo najevo v řízení před soudem, avšak správní spis předložený soudu žalovaným spolu s vyjádřením k žalobě obsahuje na čl. 21 a 22 (tj. dvakrát) uvedené poučení o dublinském řízení v tureckém jazyce ze dne 22. 4. 2016, které je žalobkyní podepsáno. Jedná se o totožné poučení, jaké je založeno na čl. 28 dublinského spisu. K namítanému pochybení na straně žalovaného ve smyslu nepoučení žalobkyně o dublinském řízení tedy nedošlo. Zřejmě

source not found.

administrativním nedopatřením bylo uvedené poučení založeno do správního spisu, který byl soudu předložen dříve.

24. Jak již uvedl žalovaný ve svém vyjádření k žalobě s odkazem na § 2 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, Česká republika převzala žalobkyni k posouzení její žádosti o mezinárodní ochranu na základě Předávacího protokolu cizince ze dne 22. 4. 2016, který je součástí správního spisu. Žalobkyně v průběhu správního řízení sama uvedla, že z vlasti vycestovala sice do Švýcarska, jako své cílové země (kde žije její otec a bratři), ale na základě získaného schengenského českého turistického víza. Podle článku 12 odst. 2 nařízení Dublin III platí, že pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil. V daném případě není pochyb o tom, že uvedené vízum žalobkyni udělila Česká republika. V souladu s citovaným nařízením Švýcarsko požádalo Českou republiku prostřednictvím standardního formuláře pro určení členského státu příslušného pro posuzování žádosti o mezinárodní ochranu (jak vyplývá z předloženého „dublinkého spisu“) o vyjádření, zda ČR uznává svoji příslušnost k posouzení žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu. ČR svoji příslušnost k posouzení žádosti žalobkyně uznala a převzala žalobkyni ve smyslu čl. 18 citovaného nařízení na své území, jak je zřejmé z citovaného předávacího protokolu ze dne 22. 4. 2016. Stejněho dne žalobkyně v ČR požádala o mezinárodní ochranu.
25. V důsledku shora uvedeného je dána příslušnost České republiky k posouzení žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu podle ustanovení § 8 ve spojení s ustanovením § 2 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, a podle čl. 12 bodu 2. nařízení Dublin III.
26. Ve smyslu článku 26 (oznámení rozhodnutí o přemístění) a článku 27 (opravné prostředky) nařízení Dublin III je možné proti rozhodnutí o přemístění do příslušného členského státu (zde do České republiky) podat opravný prostředek. Žalobkyně v průběhu správního řízení vedeného v České republice neuvedla, že by ve Švýcarsku podala opravný prostředek proti rozhodnutí o přemístění resp. o určení příslušnosti České republiky k posouzení její žádosti a rovněž neuvedla žádné námitky proti tomu, aby její žádost o mezinárodní ochranu posuzovala Česká republika. Poprvé tuto námitku vznesla až v nyní projednávané žalobě. Nebylo pak povinností žalovaného, aby se v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí podrobněji zabýval skutečností na základě jakého ustanovení a z jakého důvodu je ČR státem příslušným k posouzení žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu. V době rozhodování o žádosti žalobkyně již totiž byla příslušnost České republiky k posouzení uvedené žádosti určena postupem dle příslušných ustanovení nařízení Dublin III, jak ostatně vyplývá i z předloženého „dublinkého spisu“. Žalovaný tak byl nejen oprávněn, ale měl i povinnost o žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu rozhodnout meritorně.
27. V řízení před soudem pak vyšlo najevo, že ve Švýcarsku bylo rozhodnuto podle nařízení Dublin III o orčení příslušnosti ČR k projednání žádosti žalobkyně a o jejím přemístění do ČR. Ve Švýcarsku byla žalobkyně zastoupena právním zástupcem a přijala jeho ústní sdělení, že proti uvedenému rozhodnutí se nelze odvolat. Uvedenému rozhodnutí, které žalobkyně dle svého tvrzení nikdy neviděla, se dobrovolně podřídila a odcestovala do ČR. K dotazu soudu žalobkyně výslovně uvedla, že souhlasí s tím, aby o její žádosti rozhodla Česká republika. Ze všech uvedených důvodů soud námitkám o

source not found.

nepříslušnosti České republiky k projednání žalobkyní podané žádosti o mezinárodní ochranu nepřisvědčil.

28. Ke skutkovým námitkám krajský soud uvádí následující.
29. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
30. Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
31. Po provedeném přezkumném řízení soud ve shodě s žalovaným konstatuje, že žalobkyně v průběhu správního řízení neuvedla žádné relevantní skutečnosti, které by odůvodňovaly závěr, že by byla v zemi svého původu pronásledována ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu. Z výpovědí žalobkyně je zřejmé, že nikdy nebyla členkou žádné politické strany ani jiné organizace, politicky se veřejně neangažovala a neuvedla žádné potíže spojené s uplatňováním svých politických práv a svobod. Ač uvedla, že její rodiče a bratr byli členy kurdské politické strany HADEP, otec, který měl v minulosti potíže s tureckou policií, získal ve Švýcarsku azyl a žije tam i její tři bratři, sama žalobkyně neměla ani z tohoto důvodu v Turecku žádné potíže spojené s politickými aktivitami svých nejbližších příbuzných v minulosti.
32. Dle názoru soudu nelze v případě žalobkyně dospět ani k závěru o existenci její odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, tedy z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by jí takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Žalobkyně uvedla, že důvodem, pro který požádala o mezinárodní ochranu a pro který se nechce do své vlasti vrátit, je obava z nuceného sňatku na základě rozhodnutí jejího strýce, vyhrožování a pronásledování ze strany bývalého partnera, který se hlásí k tzv. Islámskému státu a sexuální obtěžování ze strany svého strýce. Jak uvedl již žalovaný ve svém rozhodnutí, v daném případě se nejedná o pronásledování ze strany státních orgánů či za jejich skryté podpory, ale o potíže žalobkyně se soukromými osobami. Uvedeným potížím žalobkyně čelila v rámci soukromo – rodinných vztahů. Nelze pochybovat o tom, že sexuální obtěžování ze strany strýce je zavrženíhodným trestným činem, který by měl být předmětem šetření orgánů činných v trestním řízení. Žalobkyně zcela jistě mohla učinit oznámení na policii a domáhat se tak ochrany svých práv, pokud nenašla zastání u nejbližší osoby, tj. své babičky, která o uvedené skutečnosti dle sdělení žalobkyně věděla, ale protože se jednalo o jejího syna, mlčela. To však žalobkyně neučinila s odůvodněním, že z důvodu traumatizujících zážitků z dětství s policií (obtěžování jejího otce) se policie bojí. Z uvedeného postojí, byť částečně lidsky pochopitelného, však nelze učinit závěr, že by jí policie nepomohla, pokud by se na ni obrátila či že by

source not found.

takové jednání schvalovala či snad podporovala. Uvedený závěr platí tím spíše i v případě výhrůžek ze strany jejího bývalého partnera, který je příslušníkem tzv. Islámského státu, tedy organizace, která je i z mezinárodního hlediska považována za teroristickou organizaci. Problematika pronásledování ze strany soukromé osoby je náležitě propracována v judikatuře Nejvyššího správního soudu. Nad rámec přílehlavého judikátu uvedeného žalovaným (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č.j. 6 Azs 8/2003), lze odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 – 48, v němž se uvádí: „skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999, o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny.“ Obdobné závěry byly učiněny též v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 5/2003 – 51 a ze dne 18. 12. 2003, č. j. 6 Azs 45/2003 – 49. Žalovaný na straně 4 odůvodnění napadeného rozhodnutí s odkazem na použité informace o zemi původu žalobkyně (viz zpráva MV Velké Británie z února 2016) neshledal, že by policie byla nefunkční či že by se ohrožená osoba nemohla domoci účinné ochrany ze strany státních orgánů, pokud by se na ně obrátila. V daném případě však žalobkyně žádné kroky ke své ochraně neučinila a z vlasti zcela bez potíží a legálně vycestovala, což její obavě z pronásledování rovněž nenasvědčuje. Krajský soud rovněž neshledal, že by žalobkyně byla v zemi svého původu terčem pronásledování z důvodu své kurdské národnosti. Její obavy jak je uvedeno výše, měly původ v trestném chování jejích blízkých soukromých osob, které se žalobkyně ani nepokusila řešit v zemi svého původu, ač dle dostupných informací takovou možnost měla. S učiněnými závěry žalovaného, že žalobkyně nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, se soud plně ztotožňuje.

33. Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobkyně shledán zákonný podklad, neboť není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž by byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona.
34. Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu. Udělení humanitárního azylu je na volné úvaze správního orgánu, přičemž tuto volnou úvahu, tedy zda byl dán důvod hodný zvláštního zřetele či nikoli, může soud přezkoumávat pouze z hlediska překročení případných mezí správního uvážení, resp. z hlediska případné libovůle ze strany správního orgánu. K humanitárnímu azylu se opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud. Lze tak odkázat na jeho rozsudek ze dne 11. 3. 2004, č.j. 2 Azs 8/2004, v němž se podává: „Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly

source not found.

předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu“. Soud má za to, že žalovaný měl dostatek podkladů, včetně informací od samotné žalobkyně, pro případné rozhodnutí o důvodnosti postupu ve smyslu ust. § 14 zákona o azylu, v rámci své úvahy se s nimi náležitě vypořádal, když otázku udělení humanitárního azylu hodnotil komplexně s přihlédnutím k rodinné, sociální a ekonomické situaci žalobkyně, stejně tak jako k jejímu věku a zdravotnímu stavu. Žalovaný v rámci správního uvážení nevybočil z mezí stanovených zákonem, jeho rozhodnutí je v souladu i s dosavadní ustálenou judikaturou. Žalobkyně v řízení před soudem doložila tři zprávy, z nichž plyne, že vyhledala odbornou psychologickou pomoc (trauma a stesk po členech primární rodiny žijící ve Švýcarsku). Uvedené zprávy nedokládají natolik závažný a zhoršený zdravotní stav pro případnou úvahu ve smyslu § 14 zákona o azylu. Ostatně institutu humanitárního azylu se žalobkyně ani nedovováala.

35. Následně soud přezkoumal postup správního orgánu ohledně naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany, jak mu to ukládá § 28 ve spojení s § 14a a § 14b zákona o azylu.
36. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
37. Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel nebo partner osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželů osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci, předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny partnerovi osoby požívající doplňkové ochrany je trvání

source not found.

partnerství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle §14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

38. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobkyně, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a vypořádal se s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobkyni hrozí pro případ návratu vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu či ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, vycházel i z judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Žalovaný dále s odkazem na informaci MZV ČR č.j. 103514/2016-LPTP ze dne 6. 6. 2016 uvedl, že neúspěšným žadatelům o mezinárodní ochranu nehrozí po návratu do vlasti postih ze strany státních orgánů. Krajský soud má po provedeném přezkumu za to, že žalovaný se dostatečně a přezkoumatelným způsobem zabýval všemi zákonnými důvody pro udělení některé z forem doplňkové ochrany, jakož i posouzením hledisek vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona o azylu, a proto se s jeho závěry a odůvodněním i této části rozhodnutí ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat, jak připouští rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. Nejvyššího správního soudu, dle kterého: „Je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou.“ Pro úplnost soud konstatuje, že žalobkyně nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu, neboť netvrdila ani nebylo prokázáno, že by některému jejímu rodinnému příslušníkovi byla udělena doplňková ochrana ve smyslu tohoto ustanovení.
39. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu) a v souladu se zákonem, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

VI. Náklady řízení

40. náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobkyni, která ve věci úspěch neměla. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 29. ledna 2018

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně